

стие, като яздеше през червените облаци на кръгозора, през сините моря на лунните вечери.

Всичко й се струваше голямо и бляскаво. Тъй като в къщата насреща старият черен, средновековен свещеник бе починал, а племеницата се бе омъжила за някакъв стар братовчед, там бе дошъл да живее един богат, възрастен, ала все още як и пълнокръвен търговец на дървени и коркови кори. Той бе известен и като ловец, който събираше от време на време приятелите си за някоя партия едър лов. Зачуваше се конски тропот сред смаяната от това едва ли не военно оживление улица, а ездачи, въоръжени по всички правила, някои стройно изправени на седлото, други вече възрастни, брадати, дебели и малко отпуснати, ала с корави и решителни лица, като на древни грабители, свикнали да гонят плячка, чакаха да се събере изцяло групата, докато кучетата се пресрещаха и боричкаха между краката на конете с оглушително квичене и лай. Но щом от разтворената порта изскочеше червеният ловец с могъщи бедра и зелени очи, блеснали в жестока, присмехувална радост, яхнал почти необезденият си още белоног жребец, дружината се спущаше в галоп, заливайки улицата като орда, отправена да превземе някое вражеско място; стъпките на конниците дълго време отекваха, дори когато улицата отново запустяваше, напъмняйки шума на отдалечаващ се влак; често, след като изтърсеше от прозореца малкото килимче пред кревата си, Козима обичаше да се заслушва в ехото на кавалкадата, и почваше да мисли за своя изследовател, за преследването на диваците, като чувствуваше и в себе си да възникват амазонски стремежи, пламенна дръзновеност на героиня от смели приключения; ала след това трябваше да оправя леглата, и, за да изплува от блатото на действителността, да чака минаването на раздавача.

Раздавачът бе суров мъж, с червеникави коси и кожа; когато минуваше с подкованите си обуца и хлопаше по вратите на гражданите, викайки силно: "поща, поща", всички екове наоколо се събуждаха, дори кучетата почваха да лаят, а във въздуха затрептяваше безпокойство. За Кози-